

Bylo stejně prima jako v neděli.

V pondělí zpravidla pácháme jen kratší a socializační procházky po civilizaci. A to především pro to, že po víkendu jsou ohaři zřízení jak zřízenci.

Jeeenze - tohle pondělí bylo tak krásně, že Brtník je vytáhnul zkrátka do polí a já když přišla, našla doma prázdný hnízdo. Tak jsem ani nepřehazovala šatstvo a vysmahla honem za nima. A doufala jsem, že jsem se v odhadu nespletla a jsou opravdu v polích a jen se někde nezdrželi při běžný kratší prochajdě sídlišťem . Protože jinak by touhle dobou už právě doma byli.

Nespletla jsem se a tak jsme se potkali kousek za kostelíčkem. Uvítání bylo mohutný, jak kdyby mě ani jeden léta neviděli :D. Mám na mysli ohaře. Brtník si byl vědom toho, že naposledy mě zahlédl ráno, jak se potácím setmělou předsíní. ☐ ☐

Popadla jsem Rumíčka a..... mazali jsme spolu do sekáče. Měli jsem tam za výlohou vyhlídnutýho krásnýho medvídka. Ehm.... byl růžovej. A jak se následně ukázalo, nebyla to bohužel jeho jediná vada. Když jsem se tam cestou domů stavila, abych majitelku obchůdku připravila na náš nájezd ☐ a hlavně se zeptala, jestli je medvídek volnej, zjistilo se, že volnej sice je, ale ukrývá v sobě hrací strojek, který funguje na klíček. Živě jsem si dovedla představit, co by následovalo, kdyby se k nám domů nastěhoval. Rumíček by sice jeho hudební vlohy určitě ocenil, ale nikoliv tak Talimůra. Jako první by urvala růžovej klíček, kterej medvídkovi vězel v zadnici. Pak by ho spolkla - ten klíček. A šla by mu vyoperovat ten strojek, aby se podívala jak to funguje. Teda spíš fungovalo, že jo, když už klíček spolkla..... nenene, to ne, tohle nechceme. A tak paní majitelka zalovila v hromadě a vylovila rooztomilýho koníčka. Krom dvou malinkatých korálků místo očí na něm není snad nic nebezpečnýho. Takže paráda. Dohodnuto, že se stavíme.

Na Rumíčka leze evidentně jaro a tak se celou cestu věnoval hlavně čtení a čtení a....čtení. Jen si vždycky zkontroloval, ešivá jdu teda za ním. Ale na víc neměl momentálně čas. Když jsme došli k podloubí, bylo mu jasnýýýý, kam že to míříme. A byl tak nedočkavej, že chtěl atakovat první dveře, který potkal. Ovšem v lékárně jaksi plyšáky nemají. Ani ve vinotéce, ani v optice..... ani..... aleee "Taaaady je maaajíí, tady je to!!!" Hopíkal před vchodem. Jásal. A paní prodavačka se na něj smála už přes výlohu. A taky ho tentokrát pozvala dál, že

si může jít nakoupit rovnou sám. ☐ Koníček na něj už na pultě čekal. Aaaach booooože to zas bylo radosti!! Rejdil tam tím malinkatým krámkem a svítil nadšením jak osvětlovací rampa na stadionu. Paní majitelka se smála a užívala si to s ním. Já se musela smát taky, protože prostě - to byste ho museli vidět, Blažeje jednoho. Placení teda nechal na mě, že jo. Na to rozhodně neměl čas.

Ven se vyřítit coby povodeň a jak je jeho zvykem musel všem tu nádhernost ukázat. Rejdil tam v kruzích a rozdával svojí radost na všechny strany. A to až takovým způsobem, že zaujal partu ukrajinských dělníků, kteří se ochotně zapojili a hromadně mu tu jeho vzácnost obdivovali ☐ ☐ Ftipnej pohled, fakt ftipnej. Před přechodem přes silnici a tramvajový pás jsem ho musela notně klidnit, jak byl rozjetej, aby mi šel v klidu u nohy. Na chodníku to zasejc rozpálil do plnejch. Poučen z minulých nezdarů nesestrojil teda kytaru, ale nešel s plyšákem na kopeček, aby si tam hráli kopečkovou hru. To už asi ví, že mu nevyjde :D. Domů dorazil šťastnej jak blecha, že má zas něco novýho do sbírky. Aby o to hned nepřišel, nechala jsem koníka nenápadně za dveřma a domů ho hodila až při střídačce, kdy jsem si brala ven Taliprtku.

Páč aby nebyla šizená, že jo. A nevzala jsem si schválně kabeličku, aby taky fungovala, když nejsou pamlsky na scéně. Ale prefíkaně jsem měla v kapse bundy Kubíka (takovou tu dětskou přesnídávkou v pytlíku se šroubovacím víčkem) . Abych pro ni měla nějakou tu odměnu připravenou, když podá dobrej výkon. A musím říct, že teda těch dobrejch výkonů bylo několikero, takže jsem byla ráda, že mám Kubíka s sebou. Vona taky byla ráda, dokonce byla tak ráda, že se jí podařilo v jejím svatým nadšení namatlat si Kubíka na uši. Jak, to nevim. Nicméně posléze se furt votáčela, kde ten Kubik je, když ho tam někde cejtí. A pohybovala se prostorem jak debil, promiňte mi to slovo, ale to se jinak popsat nedá ☐ ☐ ☐ .

Když jí konečně dokapalo do mozkovny, že to asi nepořeší, vytáhla jsem z kapsy balonek který jim přivezla Peťa. Tohle jsou vůbec nejoblíbenější balonky, protože se dobře žvejkaj, jeeenze to je ta potíže, že jo. Tak dlouho se balon žvejká, až se ho kus utrhne. To by nebyl ten problém, kdyby ho pak nějakej ten neiteligentní jedinec taky nepozřel. Takže tady je nutno ten balonek a jeho žvejkání bohužel, bohužel dávkovat. Což mě mrzí, protože vím, že žvejkat ho, je pro ni děsná slast a nerada jí to kazím. Tak se vždycky snažím v pravou chvíli to zaonačit ne sebráním, ale tím, že mi ho přinese a já jí ho zasejc hodím, nebo čutnu, aby se nevědělo s čím přijdu a pak jí zase chvilku nechám. Definitivně jí to vždycky seberu v

nějakým momentě, kdy to dovalí. Výměnou za dobrůtku pochopitelně. A tentokrát se mi povedlo to, že jsem jí to nesebrala ale naopak ji vybídla, ať si ho nese. A jooooo, nesla si ho důležitě a byla ráda, že ho nemusela odevzdávat.

Na rohu jednoho z paneláků s ním ale flákla o zem, páč... opodál ležely taky takový "balonky" . Dvě jablka na který má pořád spadeno. Jablka jediný nejsou na zemi úplně zapovězený. Ty se můžou. (I když někdy s výjimkou, že to záměrně nepovolíme, aby se taky prostě trénovala v sebeovládání.) A tyhle dvě, to je nějaká extra sortička. Furt mě s nima zlobí. Sválně. Tetkon taky. Povidám jí:

"Fuj, Taliprde, nech je bejt sakra!" Tak jo, nechala je bejt.

"Vezmi si balonek a deme!" Vzala si balonek ale..... nějak se vám netrefila, nebo jejdááá se spletla, ne? Páč kulatý je to přece taky! A už zas měla v kušně to jabko blbý.

"Talíři!" Pustila ho.

"Dobře a tetkon vezmi ten balonek..... BALONEK, ne jabko, ty prase, slyšelas!" A jde pryč, páč když si to nemůže vzít, tak ať si ten blbej balon vezmu sama. Aaa tak to ne, najednou je ten balonek blbej, jo?

"Tályje, vokamžitě se vrať, dělej a vezmi ten blbej balon!" čučí...

"Vidiš, je blbej, sem to říkala!"

"Tak hele, nessštvi mě a střihej. Já to zvedat a nosit nebudu!" Tak konečně ten blbej balon vezme a nese si ho ☐ ☐ ☐

Bože to je šichta s tím zvířetem!!!! Ale víte co? To je fučik, páč krám držel další den bobřika mlčení.